

Indtil han blev 40 år, levede han et vildt liv

I dag fører Theodor Jørgensen en munketilværelse i Assisi.

Side 6

Dansk klosterbroder i Assisi:

»Jeg bliver stadig forelsket – jeg handler bare ikke på det«

Theodor Jørgensen fra Sønderjylland skiftede et vildt og festligt ungdomsliv ud med cølibat i Assisi for at vælge én ting i en verden fuld af muligheder.

REGITZE JØRGENSEN DATTER

Med en sønderjysk spejelse og en flaske jubilæumssnaps i hånden banker jeg på døren til et kloster i Assisi – et syn, der umiddelbart kunne minde om begyndelsen på en Monty Python-sketch.

Danske broder Theodor med det borgerlige navn Theodor Jørgensen åbner døren. Ser flasken, smiler en smule underfundigt, en smule underholdt.

»Det er den rigtige slags,« siger han og holder flasken op mod lyset.

»Tilbage i 1980'erne sagde lægerne, at gamle mennesker havde godt af en snaps om morgenen – indimellem synes jeg stadig, de havde ret.«

Han træder til side og lukker mig ind.

5 mio. årlige turister

Jeg er ankommet dagen før, og fra en togtupé ligner Assisi en filmkulisse, nogen har glemt at pille ned. Den umbriske by balancerer smukt på en bjergskrånning. Rosmarin og rogelose hænger i luften, mens kirkerne kaster skygger over klosterhaver og pilgrimsveje.

Byens berømmelse skyldes Frans af Assisi. Den unge købmandsøn, der i 1200-tallet smed sit tøj, iførte sig en kutte og begyndte at prædike om fred, fattigdom og forsoning. Hans *nej* til det liv, han var født ind i, blev et ja til noget større – og det satte Assisi på verdenskortet som åndeligt centrum.

Siden år 2000 har Assisi været på Unescos verdensarvsliste for sin unikke kombination af historie og spiritualitet. Over hundrede kirker, kløstre og nonneordener ligger i og omkring byen.

»Hvis Frans ikke havde været her, ville Assisi bare være endnu en bjergby,« siger broder Theodor.

Byen på bjerget har kun knap 2.800 indbyggere, men hvert år besøges over 5 mio. mennesker den, hvilket gør den til et af de mest besøgte pilgrimssteder i Italien.

Mange kommer hertil for ro. For tro. Eller bare for udsigten.

At ville det hele – og ende med ingenting

Vi sætter os bagerst i kapellet blandt mørke bænke, der er blevet blanke af tid.

Broder Theodor er klædt i kutte, men der er intet verdensfjernt over ham. Theodor er ikke munk – han er broder. Det lyder som en sproglig detalje, men forskellen er reel. Munk lever bag klostermure. Brodre som Theodor lever midt i samfundet og går ud i verden.

Selvom den italienske bjergby er bagtæppet for hans dagligdag, røber hans sønderjyske dialekt, at han kommer et helt andet sted fra.

Han blev født i Flensborg i 1947 og trådte først ind i ordenen som 40-årig. Inden da

”

Jeg har været forelsket mange gange. Og det kan jeg sådan set stadigvæk blive. Og det nyder jeg – jeg behøver ikke gøre noget ved det. Jeg kan bare glæde mig over følelsen.

Theodor Jørgensen, broder i Assisi

var han bager, kok, bartender, højskolelærer og salsdanser. Han har danset sig gennem tressernes frisind og ind i halvfjerdsernes muligheder. Elsket kvinder og levet bredt med fester, liv og glade dage.

»Det er vigtigt, at man lige prøver sit liv, før man vælger det her,« siger han med en ro, man har lyst til at læne sig ind i.

»Folk har for mange valg og for lidt tid til fordybelse. De vil det hele – og derfor ingenting rigtigt. Vi lever i en tid, hvor vi kan swipe os til et menneske – men ikke til mening. Hvor vi kan få det hele – og alligevel savner noget, vi ikke kan sætte ord på,« siger han.

»Folk længes. De ved ikke efter hvad – men de længes. Og det er ikke noget, vi skal være bange for. Længsel er en gave.«

Han tror, vi længes efter stilhed. Efter nærvær. Efter at høre til – ikke bare i en relation, men i os selv. Han tror på det at blive.

»Hvis man aldrig tvivler, så er der noget galt. Tvivl holder én ærlig,« siger han og ser ud ad vinduet, som om han selv overvejer noget, som han ikke vil sige højt.

Jeg ser på ham og kan ikke lade være med at smile.

»Og du har aldrig været en af dem, der længtes efter noget andet?«

»Noget andet?« gentager han lavt. Som om han gerne vil forstå, men ikke har lyst til det.

En skrobelig stilhed opstår. En af dem, man næsten ikke tør bryde.

»Har du nogensinde været forelsket?« spørger jeg.

Måden, han ser på mig på et sekund for længe, føles som et svar, han havde tænkt sig at tie ihjel.

»Dér var jeg ikke stille,« siger han og slår blikket ned med en ironisk mine, der balancerer på kanten mellem afstand og sårbarhed. Noget omtåleligt.

For det er måske det sværeste at tale om, når man har valgt et liv i cølibat: Det, man stadig føler, men ikke længere handler på.

Så siger han det alligevel.

»Jeg har været forelsket mange gange. Og det kan jeg sådan set stadigvæk blive. Og det nyder jeg – jeg behøver ikke gøre noget ved det. Jeg kan bare glæde mig over følelsen.«

Kærligheden skal bifaldes – ikke ejes

Han kalder det ”at bifalde” – som en stille hyldelse til kærligheden uden at ville eje den. Det er ikke en afvisning, men en erkendelse. Som man bifalder et stykke musik, en solnedgang.

En måde at rumme verden på uden at skulle indtage den.

»Jeg har levet det sjove liv – og det irriterende liv. Jeg har haft kærester, men det holdt aldrig længe. Når nogen nævnte ægteskab og børn, trak

jeg mig,« siger han og understreger, at han ikke har valgt kærligheden fra af bitterhed. Men fordi han kender den – og netop derfor har valgt noget andet til.

Han sender mig et skævt, næsten undskyldende smil.

»Jeg sagde ja til cølibat, fordi jeg havde afklaret mit forhold til min egen seksualitet. Det handler ikke om at fornægte – men om at forstå.«

Når begæret dukker op alligevel

Han har valgt et liv uden ejerskab. Men hvad så, når kærligheden insisterer?

»Jeg har desværre oplevet flere gange, at nogle siger ja til deres orden – og så bliver de forelskede bagefter. Og så står de der. Skal de undertrykke sig selv – eller gå med kærligheden? Det er ikke så smart.«

I religiøse ordener, hvor kyskhed er et løfte, opstår en indre konflikt, hvis et medlem bliver forelsket. Ofte tvinges de til at vælge mellem at forlade fællesskabet eller undertrykke deres følelser.

Han fortæller om en broder, der forlod klosteret, fordi han stadig var forelsket i en gammel flamme:

»Det var gensidigt,« siger han stille.

For kærligheden spørger ikke om timing. Den dukker bare op uden hensyn til ordensløfter eller planer. Og hvad gør man så, når ens hjerte søger noget, ens løfter ikke kan rumme?

»Der var et tidspunkt, hvor jeg overvejede at gå,« siger han og lader ordene hænge i luften. Men det var af helt andre årsager, at han overvejede at gå.

»Min kirke har fejlet. Mennesker med magt har svigtet dem, de skulle beskytte,« siger han med henvisning til overgrebskandalerne, der rystede kirken i begyndelsen af 2000'erne, og som ramte ordenen dybt – ikke kun teologisk, men også menneskeligt.

»Men så tænkte jeg: Hvis jeg går, forråder jeg også dem, der stadig gør en forskel. Jeg ville ikke svigte dem.«

Nye medlemmer i dag skal gennemgå psykologiske tests, før de optages i ordenen, fortæller han.

»Det er en nødvendighed. Det handler om ansvar.«

Det, vi ikke taler om, ødelægger os

Han mener, at tavsheden har været en af de største fejl. Mange skandaler kunne måske være undgået, hvis man bare havde turdet tale.

»Vi har ikke været gode nok til at give folk et sprog for deres følelser,« siger han og sender mig et smil for at lette stemningen.

Fra klosterets søjlegang ser Broder Theodor ud over Umbrien – et landskab han har betragtet i årtier, mens pilgrimme og rejsende er kommet og gået. Foto: Regitze Jørgensdatter

Rocca Maggiore troner over Assisi – en middelalderlig magtmarkør i en by, der i dag forbindes med fred og fordybelse. Foto: Regitze Jørgensdatter

Basilica di San Francesco ved solnedgang – byens vigtigste pilgrimssted og hjemsted for Broder Theodor. Foto: Regitze Jørgensdatter

Assisi har fået en plads på UNESCO's verdensarvsliste. Foto: Regitze Jørgensdatter

Carlo Acutis pryder alle souvenirbutikker i byen. Drengen, der forbandt Gud med Google og nu bliver den første fra den digitale generation, der opnår helgenstatus. Foto: Regitze Jørgensdatter

”

Jeg har levet det sjove liv – og det irriterende liv. Jeg har haft kærester, men det holdt aldrig længe. Når nogen nævnte ægteskab og børn, trak jeg mig.

Theodor Jørgensen, broder i Assisi

► »Det, vi ikke taler om, forsvinder ikke af sig selv. Det flytter sig, sætter sig andre steder – og kan i sidste ende blive til noget grimt. Vi taler ikke om følelser her i klosteret. Det er ikke en del af ordenslivet.«

Han læner sig lidt tilbage.

»Måske handler det også om, hvor man kommer fra,« siger han.

Det var ikke troen, der formede ham som barn, men noget andet. Han er vokset op i tressernes Danmark – midt i studenteroprør, kvindefrigørelse og taleterapi. Og det har præget ham.

»Vi talte om tingene. Det var Danmarks mest ærlige tid. Det var en gave.«

Han rejser sig og kigger ud over byen. Assisi ser fredelig ud herfra. Men nede i gaderne møder troen virkeligheden – og virkeligheden har travlt.

Assisis nye helgen – mellem tro og turisme

Byens identitet blaffer mellem bøn og business. Assisi lever af turismen – og det kan mærkes blandt de utallige souvenirbutikker med samme sortiment: plastichelgener, postkort og de uundgåelige "Hot Monks"-vægkalendere.

»Byen har brug for turismen for at overleve. Men jeg har ikke så meget brug for den,« siger broder Theodor.

Han siger det uden bitterhed. Som én, der udmærket ved, at tro og turisme i dag er to sider af samme mønt.

Lige for tiden er det Carlo Acutis, der sælger godt.

En teenager, der døde af leukæmi som 15-årig og blev berømt for at have kodet en hjemmeside om eukaristiske mirakler. I dag ligger hans legeme i en glaskiste i Assisi – iført jeans, fod-

I påsken blev han helgenkåret af paven – og det gør ham til den første fra den digitale generation, der opnår helgenstatus.

Souvenirbutikkerne har Carlo Acutis på T-shirts, krus, nøgleringe – selv som actionfigur.

Mellem merchandise og mirakler sætter broder Theodor farten ned og peger på det, der ikke kan købes for penge.

»Det hellige findes ikke i det, du kan købe. Det findes i det, der bliver tilbage, når du ikke køber noget.«

Broder Theodors favoritsteder

De mange turister, som hvert år besøger byen, bliver ofte kun i et par timer.

»De går ad hovedgaden – og det er det. Men Assisi skal opleves i langsomt tempo. Væk fra menneskemængderne,« siger broder Theodor.

Han går ikke så langt længere. Men han har sine steder.

»Nogle steder holder én på plads,« siger han.

En af dem er bagvejen op mod det gamle karthuskloster. Deroppe får man udsigt over hele byen.

»Luften er anderledes der – mere ren. Der kan man sidde længe, uden at nogen spørger hvorfor.«

Han taler om det at sidde stille som noget nødvendigt. Noget, vi har glemt.

»Vi har ikke lært at kede os. Måske skal vi lære det igen. For det er, når vi keder os, at idéerne begynder at komme.«

Kedsomhed er ikke et hul, der skal fyldes – men en dør, der skal åbnes.

»De gode tanker kommer, når du sidder og gløder. Så opstår der noget: en vinkel, en overvejelse, noget, der pludselig giver mening. Det er en

dødsdom at tro, man skal være tilgængelig hele tiden,« siger han.

Assisi kræver den samme slags opmærksomhed.

»De bedste steder er dem, du finder, når du holder op med at lede. Assisi viser ikke sit inderside til dem, der skynder sig. Man skal blive. Man skal lade sig finde.«

En eftertanke

Formiddagssolen blænder mig, da broder Theodor trykker min hånd og forsvinder bag klosterporten.

Duften af espresso og sød gelato blander sig med den sagte aroma af gammel kalksten og røgelse. Blandt turister i shorts og solhatte glider et par gråbrødre næsten ubemærket forbi.

Et dybt slag fra basilikaen bryder stilheden som et hjerte, der slår én gang for hele byen.

Duer stiger mod himlen. Selv børn på torvet tier.

Kort efter bryder et helt kor af klokker løs fra byens utallige kirker. Et kakofonisk ekko af toner udløses. De flyder ind og ud mellem hinanden, vandrer gennem de snævre middelaldergyder og hen over tagene på de honningfarvede stenhuse.

Den sidste klokke svinder ind i franciskanerbrødrenes dybe korstemmer, der begynder som en eftertanke. Rå, rene og enstemmige. Som støv i solstråler hængende et forsinket "amen" i luften som noget, der ikke vil dø.

Bag mig troner Assisi på bjerget i hjertet af Italien, badet i blå himmel. Ingen skyer. Ingen spansk inkvisition i sigte.

Assisi efterlader mig med ro. Og med en længsel, der føles ældre end mig selv.

Og ja, måske endda en smule forelsket. ■